

STATUTY PROWINCJALNE
PROWINCJI ŚW. ANTONIEGO I BŁ.
JAKUBA STRZEMIĘ
Zakonu Braci Mniejszych
Konwentualnych
[Franciszkanów] w POLSCE

Wydano z polecenia o. Mariana Gołęba
ministra prowincjalnego

SKRÓTY

DF - *Il Discepolato Francescano*. Naśladować Chrystusa w Zakonie Św. Franciszka. Dyrektorium formacji, Asyż 1983.

FwZ - Formacja w Zakonie. Dokument Kapituły generalnej nadzwyczajnej w Ariccia 1998.

K - Konstytucje Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, Rzym 1985.

KPK - Kodeks Prawa Kanonicznego, Rzym 1983.

PDF - Prowincjalne Dyrektorium Formacji. Dyrektorium Formacji dla prowincji polskich Zakonu OO. Franciszkanów, Kraków 1995.

St. gen. - Statuty Generalne Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, Rzym 2009.

Kraków 2016

I. Nazwa i ustrój

1. § 1 Urzędowa nazwa Prowincji brzmi: Prowincja św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (Franciszkanów).

§ 3 Skrócona nazwa Prowincji brzmi: Prowincja św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię Zakonu Franciszkanów.

§ 2 Obok urzędowej nazwy Zakon Braci Mniejszych Konwentualnych, w Polsce używa się zwyczajowej nazwy Franciszkanie.

§ 4 Oficjalny skrót OFMConv łacińskiej nazwy Zakonu: Ordo Fratrum Minorum Conventualium, może być używany zwłaszcza do określenia przynależności zakonnej.

2. Patronami prowincji są św. Antoni Padewski i bł. Jakub Strzemię, co należy uwzględnić w pieczęciach.

3. Prowincja posiada okrągłą pieczęć o treści: *SIGIL.PROV. S.ANT.PAT. ET B.JACOB. d. STR. IN POLONIA, oRD.MIN.CONV.*, z herbem franciszkańskim w środku.

4. Siedzibą Kurii Prowincjalnej, w tym Zarządu Prowincji i jego agend pomocniczych, jest Kraków.

5. § 1 Prowincja obejmuje obszar metropolii wrocławskiej, katowickiej, krakowskiej i przemyskiej, archidiecezji częstochowskiej oraz diecezji gorzowsko-zielonogórskiej.

§ 2 Do prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię w Polsce należą kustodie prowincjalne oraz misje ustanowione zgodnie z prawem (zob. Aneks).

6. Zasady oraz obszary współpracy prowincji Zakonu w Polsce oraz regionu określają statuty Federacji Europy Wschodniej (FEMO), zatwierdzone przez generała.

7. § 1. W istnieniu i działalności Prowincji zachowuje się odpowiednie przepisy Kościoła Rzymskokatolickiego - Kodeksu Prawa Kanonicznego i inne wydane przez Stolicę Apostolską, normy prawa własnego i partykularnego oraz dotyczące jej przepisy prawa państwowego.

§ 2. Przepisy niniejszych Statutów oraz aktów prawnych, o których w § 1, obowiązują także jednostki organizacyjne prawnie podległe Prowincji.

8. Do prowincjała, za zgodą rady, należy decyzja, które z jednostek działających w ramach prowincji uzyskają osobowość prawną według prawa państwowego (K 104).

II. Formacja braci

Duszpasterstwo powołańowe

9. Wszyscy bracia i wspólnoty uczestniczą w duszpasterstwie powołańowym wspieranym przez Dzieło Powołań, zgodnie z normami określonymi w Prowincjalnym Dyrektorium Formacji (n. 32-38).

10. W każdym klasztorze należy ustanowić brata bezpośrednio odpowiedzialnego za duszpasterstwo powołańowe. Wyznacza go gwardian za zgodą kapituły klasztornej.

Kandydaci

11. Prowincjał za zgodą swojej Rady przyjmuje do Zakonu kandydatów niezależnie od ich miejsca zamieszkania, narodowości i obywatelstwa.

12. Zgłaszający się do naszego Zakonu powinien odbyć rozmowę z prowincjałem lub jego delegatem, złożyć wymagane prawem powszechnym dokumenty (KPK, kan. 645 § 1-2) oraz: 1) własnoręcznie napisaną prośbę; 2) odpis aktu urodzenia 3) opinię od księdza proboszcza lub katechety; 4) ostatnie świadectwo szkolne lub dyplom; 5) ostatnie świadectwo nauki religii; 6) własnoręcznie napisany życiorys; 7) 4 fotografie; 8) kwestionariusz

kandydata do zakonu (według przyjętego wzoru) wraz z oświadczeniem, że w razie opuszczenia Zakonu nie będzie zgłaszał żadnych roszczeń do wynagrodzenia za pracę wykonywaną w czasie pobytu w Zakonie; 9) pełne świadectwo zdrowia; 10) zezwolenie rodziców (dla kandydatów niepełnoletnich) a także wziąć udział w kilkudniowym spotkaniu dla kandydatów.

Prenowicjat

13. Wstępna formacja dokonuje się w czasie prenowicjatu, który trwa rok i jest wspólny dla wszystkich kandydatów.

14. Cele i zasady organizacji prenowicjatu określa Prowincjalne Dyrektorium Formacji (n. 45-55) oraz lokalne dyrektorium zatwierdzone przez prowincjała za zgodą rady.

15. Dla stwierdzenia odpowiedniego stanu zdrowia fizycznego i psychicznego, kandydaci, jeśli uważa się to za konieczne, mogą być poddani specjalistycznym badaniom.

16. Prowincjał za zgodą Rady wyznacza dom zakonny, w którym odbywa się prenowicjat.

17 §. 1 Wychowawcą prenowicjatu winien być zakonnik odpowiednio przygotowany do pracy formacyjnej.

§ 2 Wychowawcę prenowicjatu wybiera kapituła prowincjalna na wniosek prowincjała.

§ 3 W razie potrzeby prowincjał winien do pomocy wychowawcy prenowicjatu mianować doświadczonego zakonnika, zwanego socjuszem.

§ 4 Dla zapewnienia ciągłości formacji wychowawca prenowicjatu powinien utrzymywać stałą łączność z mistrzem nowicjatu.

Nowicjat

18. O zasadach organizacji i sposobach osiągnięcia celu nowicjatu stanowi Prowincjalne Dyrektorium Formacji (nr 56-66) oraz lokalne dyrektorium formacji, które zatwierdza prowincjał za zgodą rady.

19. Nowicjusze podlegają bezpośrednio władzy mistrza nowicjatu, wybranego na wniosek prowincjała przez kapitułę prowincjalną. Jeśli liczba nowicjuszy przekracza 15 osób, wspomaga go socjusz wyznaczany przez prowincjała za zgodą rady.

20. Mistrz nowicjatu podlega bezpośrednio prowincjałowi; przełożonemu miejscowemu tylko w sprawach, które odnoszą się do porządku klasztornego. Nie można mu powierzać innych zajęć, które by mu przeszkadzały w optymalnym wykonywaniu jego obowiązków. Na

dobrowolne zajęcia poza domem nowicjackim mistrz musi każdorazowo uzyskać na piśmie zgodę prowincjała.

21. Nie wolno dopuszczać do rozpoczęcia nowicjatu tego, kto nie ukończył siedemnastu lat (kan. 643 § 1; K 33 § 1).

22. Rozpoczęcie nowicjatu poprzedzają pięciodniowe rekolekcje.

23 § 1 Obrzędu rozpoczęcia nowicjatu dokonuje prowincjał lub jego delegat.

§ 2 Po dokonanych obrzędach w specjalnej księdze, zwanej Księgą Nowicjuszy prowadzonej przez mistrza, należy wpisać datę i miejsce rozpoczęcia nowicjatu oraz dane personalne poszczególnych nowicjuszy.

§ 3 Przygotowanie poprzedzające obrzęd rozpoczęcia i obłóczyn oraz zasady organizacji tych uroczystości określa Prowincjalne Dyrektorium Formacji (nr 65 a, b) i rytuał zakonny.

24. Mistrz nowicjatu w porozumieniu z prowincjałem może zmienić niektóre szczegółowe postanowienia programu kształcenia nowicjackiego, określone w lokalnym dyrektorium formacji.

25. Z wykładanych w czasie nowicjatu przedmiotów nowicjusze są zobowiązani złożyć egzamin. Brak

wystarczających wiadomości jest jedną z przyczyn niedopuszczenia nowicjusza do profesji zakonnej.

26. Mistrz nowicjatu co sześć miesięcy składa pisemne sprawozdanie o poszczególnych nowicjuszach właściwym wyższemu przełożonemu.

Profesja zakonna

27. Po ukończeniu nowicjatu bracia składają śluby czasowe na okres jednego roku, odnawianą później corocznie. Po trzech latach mogą złożyć śluby wieczyste albo czasowe na czas określony przez prowincjała z jego radą (KPK 657 § 2; K 45 § 2).

Formacja ponowicjaska

28 § 1 Formacja profesów czasowych przygotowujących się do przyjęcia święceń odbywa się w Wyższym Seminarium Duchownym prowincji, zgodnie z Prowincjalnym Dyrektoriem Formacji (nr 67-90) i Statutem WSD, zatwierdzonym przez prowincjała za zgodą jego rady.

§ 2 W wyjątkowych wypadkach, za pozwoleniem prowincjała profesowi czasowi kandydaci do święceń, mogą z zachowaniem przepisów zakonnych przebywać w innych instytucjach naukowo-wychowawczych.

29. Dla pozostałych profesów czasowych, przez trzy kolejne lata po złożeniu pierwszych ślubów, formacja (tzw.

juniorat) odbywa się w specjalnie wyznaczonym do tego celu klasztorze.

30. Kapituła prowincjalna na wniosek prowincjała wybiera wychowawcę, którym ma być doświadczony w pracy formacyjnej zakonnik. Przebieg formacji określa Prowincjalne Dyrektoriem Formacji (nr 91 -99) oraz dyrektoriem lokalne.

31. Mistrz braci zakonnych juniorystów każdego roku złoży prowincjałowi w formie pisemnej dokładne sprawozdanie o poszczególnych braciach, z uwzględnieniem stanu duchowego i moralnego brata, uzdolnień i stopnia formacji intelektualnej i zawodowej.

32 § 1 Bezpośrednie przygotowanie do ślubów wieczystych ma trwać nie mniej niż jeden miesiąc, w domu wyznaczonym przez prowincjała i pod kierunkiem mistrza. Obowiązek ten na okres czterech lat powierza Prowincjał za zgodą swojej Rady, kapłanowi naszego Zakonu, mającemu duże doświadczenie w pracy formacyjnej. § 2 Główne cele tego okresu, zwanego drugim nowicjatem, określa Prowincjalne Dyrektoriem Formacji (nr 80) oraz program i regulamin zatwierdzany przez prowincjała za zgodą rady.

33. Przed ślubami wieczystymi bracia mają odprawić pięciodniowe rekolekcje. Mogą one być zorganizowane w

ostatnich dniach drugiego nowicjatu, w miejscu jego odbywania.

34. Jeżeli wymagają tego dobro wiernych i racje duszpasterskie można ustanawiać stałych diakonów z zachowaniem przepisów prawa powszechnego (kan. 236; 1031 § 2-3; 1032 § 3) oraz Konstytucji (nr 66)

Autonomia w zakresie formacji

35. Wychowawcy w swej pracy formacyjnej podlegają bezpośrednio prowincjałowi.

36 § 1 Wychowawcom nie można we wspólnocie klasztornej powierzać zajęć, które mogłyby im przeszkodzić we właściwym wykonywaniu obowiązków formacyjnych.

§ 2 Inne sprawy związane z relacją wspólnoty formacyjnej do klasztoru w którym się ona znajduje określa Prowincjalne Dyrektorium Formacji (nr 29) oraz dyrektoria lokalne.

Formacja ciągła

37. Formacja ciągła odbywa się według ogólnozakonnego (DF 84-91; FwZ 20-32; 51-62; 80-92), prowincjalnego i lokalnych programów formacji, dostosowywanych do potrzeb czasu. Odpowiedzialność poszczególnych osób za formację określa Prowincjalne Dyrektorium Formacji.

Programy formacyjne mają również uwzględniać wskazane w nim środki zwykłe i nadzwyczajne formacji (PDF 102-122).

38. Umocnieniu wierności w powołaniu służy pobożny zwyczaj wspólnego odnawiania profesji zakonnej w uroczystość Wszystkich Świętych Zakonu Serafickiego, który należy zachowywać. Podobnego odnowienia konsekracji zakonnej można dokonać w Dniu Życia Konsekrowanego (2 lutego), ustanowionego przez Stolicę Apostolską.

39. Stałemu pogłębianiu wiedzy teologicznej, kanonicznej i duszpasterskiej służą tygodnie formacyjno-kształceniowe, organizowane według postanowień Prowincjalnego Dyrektorium Formacji (nr 115-117). Do uczestnictwa w nich są zobowiązani bracia kapłani przez 5 lat po otrzymaniu święceń oraz bracia zakonnicy do 5 lat po ślubach wieczystych.

40. Czas pięcioletniej formacji młodych kapłanów kończy się egzaminem.

III. Życie w zjednoczeniu z Bogiem

41 § 1 W każdym klasztorze gwardian z kapitułą klasztorną ustali wspólne praktyki duchowe z oznaczeniem czasu ich rozpoczęcia i trwania. W programie tych praktyk należy uwzględnić:

- a) uczestniczenie we Mszy św. konwentualnej;
- b) wspólną liturgię godzin;
- c) rozmyślanie;
- d) adorację Najświętszego Sakramentu;
- e) rachunek sumienia;
- f) czytanie nekrologu i modlitwy za zmarłych;

§ 2 Stosownie do zakresu obowiązków program dnia świątecznego może być inny.

42. Należy docenić wartości duchowe płynące z tradycyjnych i nowych nabożeństw w Kościele i Zakonie (zob. PDF 7; 14-20).

43. Regułę św. O. Franciszka należy czytać wspólnie w piątki; w soboty natomiast Konstytucje, Statuty generalne, Statuty prowincjalne oraz dyrektoria formacji. Miejsce i czas czytania we wspólnocie określa kapituła domowa, wpisując je do programu dnia w klasztorze, który zatwierdza prowincjał (K 25 § 2).

Rozmyślanie i inne modlitwy wspólne

44. Rozmyślanie trwające przynajmniej pół godziny należy odprawiać wspólnie. Jeżeli zakonnik nie mógł wziąć udziału we wspólnym rozmyślaniu, powinien je przeprowadzić indywidualnie (K 76).

45. Należy wspólnie odmawiać trzy razy dziennie Anioł Pański albo antyfonę Królowa nieba; we wtorki responsorium ku czci św. Antoniego; w piątki - Litanię do Najświętszego Imienia Jezus.

46. Przy stole należy wspólnie modlić się przed posiłkiem i po posiłku. Należy też czytać wyjątek z Pisma św. lub z innej odpowiedniej lektury. W dniach wspólnego skupienia i w czasie rekolekcji czytania są dłuższe; przez cały czas posiłku należy zachować milczenie.

Rekolekcje

47 § 1 Każdy z braci w ciągu roku ma uczestniczyć w pięciodniowych wspólnych rekolekcjach, które organizuje prowincjał (K 77 § 1).

§ 2 Z uzasadnionych przyczyn, po uznaniu ich przez prowincjała, zakonnik może odprawić rekolekcje indywidualnie lub uczestniczyć w organizowanych przez inny zakon, czy ośrodek rekolekcyjny.

Dzień skupienia

48 § 1 Dzień skupienia odprawiają wszyscy bracia raz w miesiącu. Za jego organizację odpowiada gwardian, który kilka dni wcześniej podaje program.

§ 2 Zaleca się, aby terminy oraz zasady organizacji dnia skupienia w klasztorze ustalać na pierwszej kapitule powakacyjnej, z uwzględnieniem stałych obowiązków braci. W przypadkach spornych decyzję podejmuje prowincjał. On też, w miarę możliwości, organizuje regionalne dni skupienia (K 77 § 2).

49. Modlitwy wspólne, rekolekcje i organizację dni skupienia w domach formacyjnych określają lokalne dyrektoria formacyjne.

Porządek w posługach

50. Dla zachowania porządku i punktualności w klasztorze należy na tablicy umieszczonej w łatwo dostępnym dla braci miejscu podawać informacje o porządku odprawiania Mszy św., o innych nabożeństwach i obowiązkach duszpasterskich.

51. Dla informacji wiernych rozkład wszystkich nabożeństw - codziennych, niedzielnych, okresowych - ma być podany w naszych kościołach na widocznym miejscu.

52 § 1 Każdy brat kapłan raz w miesiącu może odprawić Mszę Św. według własnej intencji, ale bez przyjmowania stypendium.

§ 2 Bracia niekapłani po profesji wieczystej mają prawo, aby raz w miesiącu została odprawiona Msza św. według ich intencji.

53 § 1 Stypendia za Msze św. binowane i trynowane należy przekazywać prowincjałowi, natomiast binowane i trynowane przez proboszczów i wikariuszy zgodnie z umową zawartą z ordynariuszem miejsca przez ordynariusza zakonnego.

§ 2 Aplikujący w danym dniu Mszę św. za lud, zachowuje prawo do jednej ofiary mszalnej, jeśli z racji duszpasterskich celebrował więcej niż jedną Mszę św.

Duch pokuty

54 § 1 W Wigilię Uroczystości Niepokalanego Poczęcia NMP oraz Św. Ojca Franciszka bracia zachowują post.

§ 2 Kapituły klasztorne powinny określić szczegółowe praktyki pokutne związane z przepisany prawem kościelnym i zakonnym okresami pokuty.

§ 3 Środki materialne uzyskane w wyniku podjętych zobowiązań pokutnych braci powinny być przeznaczone na potrzeby osób ubogich.

IV. Życie braterskie - porządek dnia i organizacja pracy

Kapituła klasztorna

55. Kapituła klasztorna zobowiązana jest do opracowania rocznego programu działalności i życia wspólnego.

56. Kapitułę klasztorną zwołuje gwardian każdego miesiąca przez wywieszenie zawiadomienia na tablicy ogłoszeń, z podaniem programu kapituły, przynajmniej trzy dni wcześniej (K 203 § 2).

57 § 1 Bracia po ślubach wieczystych odbywający studia seminaryjne nie biorą udziału w kapitule klasztornej (K 203 § 1; St. gen. 23 § 1).

§ 2 a) Rektor wyższego seminarium, mistrz odpowiedzialny za formację w domu junioratu zwołuje przynajmniej raz na dwa miesiące wszystkich braci po ślubach czasowych, a w wyższym seminarium również po ślubach wieczystych, na zebranie w czasie którego omówi sprawy domu formacyjnego, wychowawcze i wysłucha zdania braci.

b) Zebranie takie powinno odbywać się na sposób kapituły i posiadać charakter formacyjno-duchowy.

c) W zebraniu tym winni brać udział także wszyscy bracia uczestniczący bezpośrednio w odpowiedzialności formacyjnej rektora, bądź mistrza junioratu.

Klasztorny porządek dnia

58. Przełożony lub uprawniony brat wyznacza ruchome obowiązki tygodniowe, uwzględniając obowiązki stałe, szczególnie wynikające z umów o pracę.

59. Kazania zwyczajne powinny być wyznaczane przynajmniej z tygodniowym wyprzedzeniem. Kazania pasyjne, nowennowe, rekolekcyjne itp. powinny być zaplanowane i przydzielone w terminie co najmniej 2 miesiące. Z podobnym wyprzedzeniem należy zapraszać kaznodziejów spoza klasztoru.

Klauzura

60. Ponieważ klauzura służy zachowaniu intymności i wolności życia wspólnego (K 96 § 1), dlatego poza współbraćmi nie należy nikogo wprowadzać w jej granice, bez zgody przełożonego.

61. Do refektarza na wspólne posiłki można wprowadzać kapłanów lub członków innych zakonów; świeckich zaś tylko wtedy, gdy są to krewni braci lub dobrodziej domu, byleby ich obecność nie krępowała mieszkańców klasztoru.

62. Ze względu na ducha franciszkańskiej gościnności w każdym domu zakonnym powinna być rozmównica, w

której bracia będą przyjmować odwiedzające ich osoby, oraz właściwie utrzymane pokoje gościnne.

Milczenie, wypoczynek i troska o braci chorych

63. Ścisłe milczenie obowiązuje w godzinach ustalonych przez kapitułę klasztorną. W obrębie klasztoru, zwłaszcza na korytarzach, zawsze należy zachować zwykle milczenie (K 96 § 3).

64. Z telewizji należy korzystać w sali rekreacyjnej lub w innym wspólnym pomieszczeniu.

65 § 1 Bracia mają prawo w ciągu roku korzystać z miesięcznego wypoczynku; może on być podzielony na części.

§ 2 Czas wypoczynku należy uzgodnić z przełożonym oraz poinformować go o miejscu przebywania (K 98 § 2).

66. Odpoczynek braci w czasie formacji seminaryjnej i w domach juniorackich regulują przepisy obowiązujące w domach formacyjnych.

67. Warunki przyjęcia zakonników na tymczasowy pobyt, odpoczynek lub leczenie w innym klasztorze oraz związane z tym kwestie finansowe należy uzgadniać z przełożonym tego klasztoru.

68. Domy formacyjne i większe klasztory powinny mieć lekarza domowego. W razie potrzeby należy w klasztorze wyznaczyć jednego brata do opieki nad chorymi członkami wspólnoty.

Pamięć o zmarłych

69 § 1 Wspólnota powinna towarzyszyć umierającemu bratu otaczając go modlitwą a gdy to możliwe, także obecnością w chwili jego osobistego „transitus”.

§ 2 Po śmierci współbrata wspólnota powinna zachować atmosferę modlitewnego skupienia i powagi dostosowując także do sytuacji program dnia klasztoru.

70 § 1 O śmierci zakonnika gwardian zawiadamia prowincjała i wszystkie klasztory w prowincji oraz Kurie Prowincjalne innych naszych prowincji w Polsce.

§ 2 Należy również zawiadomić - jak najszybciej - najbliższą rodzinę. Dlatego każdy brat powinien złożyć u swojego przełożonego adresy tych osób, które należy powiadomić w razie jego śmierci lub ciężkiej choroby.

71. Gwardian lub wyznaczony przez niego brat zbierze dokumenty osobiste, korespondencję, rękopisy oraz inne papiery pozostałe po zmarłym członku wspólnoty i po odpowiednim uporządkowaniu, złoży je w archiwum prowincjalnym lub klasztornym.

72 § 1 Pogrzeb brata urządza klasztor, do którego należał zmarły.

§ 2 Miejscem pochówku winien być grobowiec danego klasztoru lub osobne miejsce na cmentarzu do grzebania zmarłych braci; zgodę na pochowanie zmarłego na innym cmentarzu może dla słusznej przyczyny wyrazić prowincjał.

73. Do modlitw za zmarłego brata, przepisanych naszym prawem są zobowiązani wszyscy bracia należący do Prowincji, chociażby przebywali poza jej terenem (K 102 § 1-4; St. gen. 43 § 1).

74. Zachęca się, aby bracia pamiętali o modlitwie za zmarłych w ich klasztorach; by zwłaszcza w pierwszą rocznicę ich śmierci odprawiono za nich Mszę św. z udziałem wiernych.

75 § 1 W Kurii Prowincjalnej powinna być prowadzona księga zmarłych członków Prowincji, w której oprócz imienia i nazwiska zmarłego należy podać rys jego życia i działalności.

§ 2 W każdym klasztorze winna być podręczna księga zmarłych, w której zapisuje się według daty śmierci imiona i nazwiska zmarłych braci ze wszystkich polskich prowincji naszego Zakonu. W ten sposób wspomina się kolejne rocznice ich śmierci i zanoszą do Boga modlitwę w ich intencji.

76. Po śmierci ojca lub matki, brata lub siostry naszego współbrata należy odprawić Mszę św. w klasztorze, w którym mieszka dany zakonnik (St. gen. 43 § 3). O pogrzebie rodziców członka wspólnoty gwardian powiadamia klasztor prowincji. Jeżeli zakonnik przebywa poza granicami Polski czyni to Kuria Prowincjalna.

77. W miesiącu listopadzie, niezależnie od Mszy św. miesięcznej, należy odprawić w każdym klasztorze jedną Mszę św. za zmarłych rodziców i krewnych braci z danego klasztoru.

Archiwum i przedmioty zabytkowe

78 § 1 Kuria Prowincjalna prowadzi archiwum Prowincji. Jego kierownikiem jest wyznaczony przez prowincjała zakonnik.

§ 2 W odniesieniu do akt tajnych należy zachować przepisy prawa kanonicznego (KPK, kan. 489-490).

§ 3 Dla przechowywania dokumentów klasztornych, również w domach zakonnych powinno być archiwum, odpowiednio zabezpieczone.

79 § 1 Gwardianie i Kapituły klasztorne nie mogą pozbywać się rzeczy zabytkowych, dzieł sztuki o wartości artystycznej, dokumentów historycznych, starodruków itp. bez zgody prowincjała i jego rady.

§ 2 W wypadku dzieł wyjątkowo cennych należy zachować procedurę określoną w Konstytucjach (K 103 § 3; St. gen. 58).

§ 3 Przełożeni są zobowiązani troszczyć się o ich zabezpieczenie i konserwację.

Księgi klasztorne

80 § 1 W każdym domu zakonnym winny znajdować się:

- b) księga inwentarzowa przedmiotów zabytkowych. Jej kopię należy złożyć w archiwum prowincji;
 - c) księga inwentarzowa klasztoru;
 - d) teka z dokumentacją klasztoru i kościoła;
 - e) księga akt klasztornych i sprawozdań z kapituł domowych;
 - f) kronika klasztorna;
 - g) księgi mszalne: księga Mszy św. fundacyjnych, przyjętych, i odprawionych (zgodnie z KPK, kan. 958 § 1) oraz nakazanych przez Konstytucje i Statuty;
 - h) księga chorych, zaopatrywanych Sakramentami świętymi;
 - i) księgi rachunkowe (K 110, St. gen. 54);
 - j) księga Rycerstwa Niepokalanej i innych stowarzyszeń działających przy klasztorze;
 - k) księga dobrodziejów;
- § 2 Wymienione księgi należy przedłożyć przełożonym zakonnym podczas wizytacji.

81 § 1 Jeżeli zakonowi powierzona jest parafia, należy prowadzić dwa inwentarze - przedmiotów klasztornych i parafialnych oraz księgi przepisane prawem powszechnym i ustawami diecezjalnymi

§ 2 W parafiach należy prowadzić osobną księgę Mszy św. za parafian.

82. Prowincjał osobiście lub przez delegata jest zobowiązany do sprawdzenia stanu ksiąg mszalnych w każdym roku (KPK, kan. 958 § 2).

Biblioteka

83. Ze względu na konieczność stałego doskonalenia kultury duchowej, metod duszpasterskich i na tradycję pielęgnowania nauk w naszym Zakonie należy w klasztorach zakładać i prowadzić biblioteki, powierzając je opiece odpowiedniego brata.

84. O bibliotekę jako wspólne dobro powinni troszczyć się wszyscy bracia, dlatego będą przestrzegać zasad korzystania z jej zasobów, wypożyczane książki zwracać w ustalonych terminach, a zawsze w razie przeniesienia do innego domu.

85. Kapituła klasztorna corocznie przeznaczy stałą sumę na potrzeby biblioteki, a zwłaszcza na zakup nowych książek i prenumeratę czasopism teologicznych.

86. Zaleca się tworzenie przy klasztorach lub parafiach bibliotek i czytelni przeznaczonych dla osób świeckich.

87. Biblioteka prowincjalna znajduje się przy Wyższym Seminarium Duchownym Franciszkanów (OFMConv) w Krakowie. Środki potrzebne na funkcjonowanie biblioteki zapewnia ekonom prowincji. Zbiory biblioteki prowincjalnej mogą być udostępniane także osobom świeckim.

Katalog prowincji i biuletyn urzędowy

88. Upowszechnianiu aktualnych informacji o stanie personalnym i administracyjnym w klasztorach prowincji, w kraju i za granicą, służy wydawany przez sekretariat Kurii Prowincjalnej Katalog Prowincji, opracowywany przynajmniej raz w czasie kadencji w wersji pełnej.

89. Dla podtrzymania jedności i pogłębienia ducha wspólnoty Kuria Prowincjalna będzie wydawała drukiem kilka razy w roku biuletyn informacyjny Wiadomości z Prowincji; w którym oprócz pism urzędowych zamieszczane będą wiadomości o ważniejszych wydarzeniach w Zakonie, w Prowincji, w seminariach, klasztorach, wspomnienia o zmarłych braciach itp. Wszystkich braci zachęca się do współpracy z redakcją biuletynu.

Dobra wspólne i ich zarząd

90. § 1 Prowincja za zgodą rady może przeznaczyć wpływy za specjalne prace braci na cele ogólne lub dzieła specjalne prowincji (K 15 § 3).

§ 2 Prowincja, klasztory oraz inne osoby prawne i jednostki organizacyjne prowincji mogą, za zgodą prowincjała i jego rady, podejmować działalność gospodarczą, której celem jest wsparcie finansowe działalności Zakonu.

91 § 1 Każdy brat ma być objęty ubezpieczeniem zdrowotnym i emerytalnym.

§ 2 Zasady ubezpieczenia braci określają specjalne przepisy wydane przez prowincjała za zgodą jego rady (K 12 § 2; 110).

92. Wobec władz kościelnych i cywilnych oraz innych instytucji prowincja jest reprezentowana przez prowincjała lub jego delegata a klasztor przez gwardiana (St. gen. 48).

93. Kapituła klasztorna - poprzez balotację - może powierzyć jednemu bratu równoczesne pełnienie obowiązków poborcy i ekonoma (K 105 § 2).

94. Na wydatki nadzwyczajne, wykraczające poza codzienną administrację klasztoru, ekonom potrzebuje zgody przełożonego (K 103 §2).

95. Księgi finansowe powinny być wyłożone do wglądu braci przynajmniej na 1 dzień przed rozpoczęciem kapituły klasztornej (K 111 §2).

96. § 1. Do dnia 10 każdego miesiąca należy przekazywać do Kurii Prowincjalnej kopię księgi finansowej za poprzedni miesiąc.

§ 2. Ekonomowie: prowincji, kustodii prowincjalnych, delegatur, klasztorów, domów formacyjnych oraz odpowiedzialni za dzieła prowincji sporządzają bilanse oraz sprawozdania finansowe i przesyłają je do Kurii Prowincjalnej w terminie określonym przez Prowincjała, celem rozpatrzenia przez zarząd Prowincji.

§ 3. Projekt rocznego budżetu Prowincji przygotowuje ekonom Prowincji, zaś roczne budżety dzieł prowincjalnych przygotowują bracia za nie odpowiedzialni. Te budżety oraz budżet prowincji są zatwierdzane przez Definitorium Prowincji.

§ 4. Ekonomowie: kustodii prowincjalnych, delegatur i klasztorów przygotowują projekt rocznego budżetu. Po omówieniu i zatwierdzeniu odpowiednio przez radę Kustodii, radę Delegatury, w przypadku klasztoru przez kapitułę klasztorną, budżet jest przesyłany do Kurii Prowincjalnej w terminie określonym przez Prowincjała. Dokumenty będą prezentowane na definitorium budżetowym.

97 § 1 Poborca lub ekonom prowincji raz w roku zbada stan gospodarki każdego klasztoru i dzieł prowincji a z ich wynikami zapozna Prowincjała i jego Radę.

§ 2 Ekonom raz w roku podczas spotkania przełożonych udzieli informacji o stanie ekonomicznym prowincji (K 113, St. gen. 47 § 1).

98. Wszystkie samochody i inne pojazdy mechaniczne w prowincji powinny być rejestrowane wyłącznie na właściwą osobę prawną zakonu, chyba że prawo państwowe na to nie pozwala.

99 § 1 Zasady korzystania z pojazdów określi corocznie kapituła klasztorna, biorąc pod uwagę powierzone obowiązki i zajęcia duszpasterskie.

§ 2 W razie zmiany przełożonego lub przeniesienia zakonnika do innego klasztoru, pojazdy winny być przekazane jego następcy na urządzenie lub w obowiązku.

100. Na użytkowanie klasztornego samochodu podczas wyjazdów zagranicznych a także w czasie urlopu trzeba mieć zgodę kapituły klasztornej.

101. Gdy istnieje konieczność dokonania niektórych aktów prawnych odnośnie do spraw majątkowych na nazwisko poszczególnego brata, można tego dokonać tylko za wyraźnym pozwoleniem właściwego przełożonego. Jednocześnie należy poczynić takie kroki prawne, by zabezpieczyć dobro Zakonu w razie śmierci brata lub wypadku losowego.

102. Celem uregulowania wzajemnych praw i zobowiązań prowincji i brata wobec prawa cywilnego:

§ 1. Każdy brat przed złożeniem ślubów wieczystych sporządzi testament oraz podpisze umowę regulującą wzajemne prawa i obowiązki prowincji i brata. Podobną umowę podpisze również z chwilą złożenia pierwszej profesji.

§ 2. Każdy brat podpisze także umowę regulującą prawo prowincji do bezpłatnego nabycia praw autorskich i praw pokrewnych do dzieł stworzonych przez brata podczas pobytu w zakonie (od złożenia pierwszych ślubów zakonnych). Nabycie tych praw na rzecz prowincji nastąpi na mocy odrębnej umowy.

§ 3. Obowiązek podpisania ww. dokumentów dotyczy każdego brata afiliowanego na stałe do Prowincji, w terminie 1 miesiąca od przedstawienia mu tychże przez Radę prowincjalną.

§ 4. Obowiązek przygotowania i aktualizacji wzorów dokumentów spoczywa na prowincjale i jego radzie.

103 § 1 Przełożeni miejscowi oraz reprezentanci innych osób prawnych prowincji powinni ubezpieczyć budynki kościelne, klasztorne i gospodarcze oraz zapewnić ubezpieczenie społeczne i zdrowotne osobom pracującym na podstawie umów o pracę i umów cywilno-prawnych, zgodnie z obowiązującym prawem państwowym.
§ 2 Każdy klasztor powinien prowadzić starannie księgi administracyjne, listy płac i wypłat oraz ubezpieczeń

społecznych pracowników oraz przechowywać polisy ubezpieczeniowe (K 110).

104. Ofiary składane do puszek w kościele lub zbierane na cele apostołskie, miłosierdzia lub inne, mają być użyte w całości zgodnie z ich przeznaczeniem.

105. § 1 W razie alienacji dóbr nieruchomości klasztoru lub prowincji należy zachować przepisy Statutów gen. (nr 38 i 40).

§ 2 Z zasady nie wolno alienować ruchomości o walorach zabytkowych, a gdyby zaszła taka konieczność, potrzebna jest zgoda prowincjała i jego rady, a ponadto należy zachować normy prawa kanonicznego (kan. 1292) i państwowego.

106. Ustalenie sum wydatków nadzwyczajnych należy do każdorazowej kapituły prowincjalnej zwyczajnej. Określa ona: sumy oraz wartość przedmiotu specjalnego użytku, na nabycie którego konieczne jest pozwolenie prowincjała, jeśli ma on służyć pojedynczemu zakonnikowi a także sumy dla których wydatkowania gwardian musi mieć zgodę kapituły klasztornej, albo kapituły i prowincjała; prowincjał zgodę swej rady, albo swej rady oraz generała i jego rady.

107. § 1 Nie wolno dokonywać zmian w budowlach - wewnątrz i na zewnątrz - niezgodnych ze stylem budowli.

Przy projektowaniu koniecznych restauracji i przebudowy należy korzystać z opinii rzeczoznawców.

§ 2 Gwardian klasztoru, po uzyskaniu zgody kapituły klasztornej oraz odpowiedzialny za prowadzone dzieło przedstawi Komisji do spraw budowlanych, gospodarczych, sztuki i renowacji zabytków plany projektowanych prac budowlanych, remontów i renowacji do 1 listopada każdego roku. W ciągu miesiąca komisja oceni je i z odpowiednim wnioskiem przedłoży Prowincjałowi do zatwierdzenia. Jeżeli kościół lub dom jest własnością diecezji, należy również zachować przepisy diecezjalne.

V. Życie apostołskie braci

Praca duszpasterska parafialna

108. W klasztorach, którym powierzono prowadzenie parafii, należy wspólnie omawiać zadania apostołskie i katechetyczne oraz specjalne akcje duszpasterskie, np. rekolekcje, misje parafialne, działalność charytatywną. Należy także omawiać wspólnie realizację wskazań ordynariusza miejscowego i własnego (K 124 § 3).

109. § 1 Przełożony miejscowy i proboszcz mają prawo i obowiązek wizytowania nauki religii oraz innych spotkań o charakterze formacji religijnej, jeśli odbywają się one w pomieszczeniach parafialnych lub salach klasztornych (K 145 § 2).

§ 2 W sprawie wizytacji nauki religii prowadzonej w szkole należy kierować się wskazaniem Episkopatu i obowiązującym prawem państwowym.

110. Administrację ekonomiczną parafii należy prowadzić z uwzględnieniem przepisów diecezjalnych. Należy przestrzegać rozdziału dóbr i dochodów parafialnych od dochodów przysługujących zakonowi (K 147 § 6) przy uwzględnieniu słusznego prawa zakonników do godziwego wynagrodzenia za pracę.

Działalność rekolekcyjna i misyjna

111 § 1 Bracia chętnie powinni podejmować posługę słowa Bożego przez głoszenie rekolekcji (K 126 § 2).

§ 2 Celem wypełnienia tego zadania w prowincji istnieje grupa rekolekcyjno-misyjna, której organizację i funkcjonowanie określa własny regulamin zatwierdzany przez prowincjała i jego radę.

112 § 1 Asystenta do spraw misji zagranicznych mianuje prowincjał za zgodą swojej rady.

§ 2 Asystent kieruje Sekretariatem Misyjnym na podstawie statutu zatwierdzonego przez prowincjała za zgodą jego rady.

§ 3 Asystent wspiera działania na rzecz misji, klasztorów i powierzonych nam parafii oraz utrzymuje łączność z sekretarzem generalnym do spraw animacji misji i z misjonarzami.

Działalność charytatywno-opiekuńcza i kulturalna

113. Prowincja prowadzi działalność charytatywno-opiekuńczą poprzez:

- a) krzewienie idei pomocy bliźniemu i promowanie postaw społecznych temu sprzyjających;
- b) opiekę nad osobami niepełnosprawnymi fizycznie i umysłowo oraz chorymi i starszymi;

c) pomoc wolontariacką w szpitalach i innych ośrodkach pomocy potrzebującym;

d) wspieranie działań pomocowych na rzecz osób w trudnej sytuacji życiowej, w szczególności ubogich i bezdomnych;

e) prowadzenie ośrodków profilaktyki i terapii oraz innych ośrodków pomocy potrzebującym;

f) inne formy pomocy charytatywnej i opiekuńczej wynikające z aktualnych potrzeb środowiska;

g) wspieranie wypoczynku dzieci i młodzieży znajdującej się w potrzebie;

h) prowadzenie szkół wszystkich rodzajów, internatów/burs, oraz świetlic dla dzieci i młodzieży.

114. Prowincja prowadzi działalność kulturalną poprzez:

a) drukowanie, wydawanie i rozpowszechnianie wszelkich publikacji związanych z posłannictwem Kościoła;

b) zakładanie i posiadanie wydawnictw;

c) produkcję, dystrybucję i rozpowszechnianie filmów oraz innych środków audiowizualnych;

d) prowadzenie działalności informacyjnej poprzez strony internetowe i media społecznościowe;

e) zakładanie i posiadanie archiwów i muzeów;

f) gromadzenie zbiorów bibliotecznych na cele wewnętrzne i publiczne;

g) organizowanie i prowadzenie działalności kulturalnej i artystycznej.

VI. Zarząd

Kapituła prowincjalna

115. Wybór delegatów na kapitułę prowincjalną zwyczajną odbywa się według systemu listy trójdzielnej, podanego w Statutach gen. w numerach 143-144 (por. K 184 § 3).

116. Liczbę delegatów ustala się na poprzedzającej kapitule prowincjalnej zwyczajnej, stosownie do potrzeb Prowincji (St. gen. 143a)

117. Wybór prowincjała odbywa się w głosowaniu powszechnym według systemu III, określonego w Statutach gen. (nr 125 § 3 c), czyli przez głosowanie bezpośrednie listowne, obliczane na kapitule prowincjalnej (K 184 § 1-2).

Rada prowincjalna

118. Radę prowincjalną tworzą wikariusz prowincji i sześciu asystentów (K 189).

119. Obowiązki poborcy i ekonoma prowincji może spełniać ten sam brat spośród asystentów.

Komisje i dzieła prowincjalne

120. W prowincji ustanowione są następujące stałe komisje prowincjalne:

- a) Komisja do spraw wychowania i nauki,
- b) Komisja do spraw apostołstwa,
- c) Komisja do spraw budowlanych, gospodarczych, sztuki i renowacji zabytków.

121. Dziełami prowincji są:

- a) Dzieło powołań kapłańskich i zakonnych,
- b) Ruch Ekologiczny św. Franciszka z Asyżu (REFA)
- c) Wydawnictwo „Bratni Zew”
- d) Centrum Św. Maksymiliana w Harmężach
- e) Franciszkańskie Centrum Profilaktyki Uzależnień w Chęcinach
- f) Franciszkańskie Spotkanie Młodych w Kalwarii Paławskiej
- g) Katolickie Liceum Ogólnokształcące i Gimnazjum im. św. Franciszka z Asyżu w Legnicy.

122. Prowincjał ze swoją radą może powołać inne komisje doradcze lub wykonawcze, zwłaszcza gdy tego domagają się zadania określone w programie prowincji uchwalonym przez kapitułę prowincjalną

123. Przewodniczących dzieł i komisji oraz ich członków powołuje Prowincjał za zgodą swej Rady.

124 § 1 Każda komisja działa zgodnie z regulaminem zatwierdzonym przez prowincjała za zgodą jego rady.

§ 2 Regulaminy komisji oraz statuty dzieł a także ich nowelizacje należy ogłaszać w „Wiadomościach z Prowincji”.

125. W regulaminach komisji należy uwzględnić:

b) kadencja komisji trwa do najbliższej prowincjalnej kapituły zwyczajnej; członkowie komisji mogą być wybierani i powoływani ponownie;

c) gdyby w czasie kadencji nastąpił wakans na stanowisku przewodniczącego lub członka komisji, prowincjał za zgodą rady mianuje innego brata, na okres do końca kadencji;

d) komisja wybiera ze swego grona sekretarza komisji;

e) przewodniczący komisji:

- w porozumieniu z prowincjałem sporządza listę spraw do przedyskutowania na zebraniu komisji,

- może zażądać od członków komisji opracowania pisemnej opinii w przedstawionej sprawie,

- ustala miejsce i termin zebrania oraz przewodniczy spotkaniom, które winny się odbyć przynajmniej dwa razy w roku,

- wspólnie z sekretarzem sporządza pisemne sprawozdanie z działalności komisji; przedkłada je prowincjałowi raz w

roku, zaś kapitule prowincjalnej zwyczajnej sprawozdanie za okres kadencji;

- w razie potrzeby może wezwać na zebranie komisji braci nie należących do komisji lub rzeczoznawców spoza prowincji czy zakonu.

126. Wszelkie komunikaty, ogłoszenia, projekty dokumentów przeznaczone dla poszczególnych domów komisje przekazują adresatom za wiedzą prowincjała.

127. Wydatki związane z działalnością komisji i dzieł pokrywa się ze środków prowincji, ale zgodnie z preliminarzem zatwierdzonym przez prowincjała i jego radę.

Gwardian, przekazywanie urzędu i obowiązku

128. Gwardian powinien sumiennie przestrzegać przepisów Konstytucji o rezydencji. Jeśli gwardian wyjeżdża z domu na okres ponad siedmiu dni, winien mieć pozwolenie prowincjała. Obowiązany jest również powiadomić wikariusza klasztoru o okresie nieobecności i miejscu pobytu (K 167 § 1 i 3; St. gen. 132 § 2).

129. Gwardian ustępujący z urzędu przekaże swemu następcy w urzędzie:

a) wszystkie środki pieniężne, precjoza i papiery wartościowe oraz księgi wymienione w nr 80-81;

- b) całoroczny terminarz czynności duszpasterskich i kaznodziejskich we własnym kościele oraz posług duszpasterskich w innych kościołach;
- c) sprawozdanie z robót remontowo-budowlanych oraz plany prac, które trzeba wykonać koniecznie w najbliższej przyszłości;
- d) spis stałych i sezonowych pracowników klasztornych wraz z dokumentacją pracowniczą;
- e) dokumentację techniczną i budowlaną kościoła oraz klasztoru;
- f) dokumenty gwarancyjne urządzeń technicznych oraz instrukcje ich obsługi.

130. § 1 Przekazanie urzędu następuje w obecności prowincjała lub jego delegata.

§ 2 Protokół przekazania ksiąg i dóbr klasztornych podpisuje ustępujący i przyjmujący gwardian oraz prowincjał lub jego delegat, ekonom klasztoru i inni członkowie wspólnoty obecni przy przekazaniu urzędu. Protokół ten należy odczytać na najbliższej kapitule klasztornej.

§ 3 Wprowadzenie w posługę nowego przełożonego domu i objęcie przez niego urzędu gwardiana należy rozpocząć nabożeństwem franciszkańskim w kaplicy klasztornej, w obecności prowincjała lub jego delegata oraz członków wspólnoty.

131. Przekazanie obowiązków rektorów, kierowników dzieł, odbywa się na wzór przekazania urzędu gwardiana, z zachowaniem ich statutów lub regulaminów.

Domy filialne

132. Przy zakładaniu domu filialnego należy zachować obowiązujące prawo kanoniczne powszechne (kan. 609; 616 § 1) i własne (K 29 § 4; St. gen 6; Dokumenty z Nadzwyczajnej Kapituły Generalnej w Meksyku - Obecność i świadectwo franciszkańskie w obliczu Trzech tysiąclecia, 56, 1-3) oraz spełnić następujące warunki:

- a) zakonnicy przebywający w domu filialnym tworzą z domem głównym jedną wspólnotę, należą do kapituły klasztornej domu głównego i podlegają jego przełożonemu;
- b) przełożony z kapitułą klasztorną czuwa nad karnością zakonną i administracją domu filialnego;
- c) brata odpowiedzialnego za dom filialny deleguje gwardian domu głównego, za zgodą kapituły klasztornej.

Kustodie prowincjalne

133. Kustodie prowincjalne, zakładane zgodnie z Konstytucjami (nr 28) przez kapitułę Prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię w Polsce, są częścią tej prowincji. Posiadają autonomię określoną w Konstytucjach

(nr 27), Statutach generalnych (nr 5) i niniejszych Statutach prowincjalnych.

134. Kapituła prowincjalna decydująca o powstaniu kustodii prowincjalnej określa sposób wyboru kustosa i jego rady oraz zakres władzy kustosa (K 196 § 1-2)

135 § 1 Kustodia prowincjalna odbywa własną kapitułę, którą zwołuje i której przewodniczy prowincjał lub jego delegat (K 196 § 1, St. gen. 136).

§ 2 Zwyczajna kapituła kustodialna powinna odbywać się w ciągu roku od zakończenia kapituły prowincjalnej.

§ 3 Kapituła kustodialna odbywa się na sposób kapituły prowincjalnej.

136. W kapitule kustodialnej zwyczajnej lub nadzwyczajnej uczestniczą z prawem głosu wszyscy bracia po ślubach wieczystych afiliowani do kustodii lub przydzieleni do pracy w kustodii z prawem głosu (St. gen. 124 § 2).

137 § 1 Sposób wyboru kustosa prowincjalnego, jego wikariusza i asystentów określają Statuty kustodialne.

§ 2 Kustosa kapitulnego kustodii wybiera kapituła kustodialna zgodnie z przepisami Konstytucji przez analogię do urzędów prowincjalnych (K 164 § 1-2; 193).

138. Prowincjał, po wysłuchaniu zdania kustosa prowincjalnego, ma prawo przenosić braci z prowincji do kustodii i odwrotnie.

139. § 1 Kustosz może przyjmować do pracy w kustodii braci z innych prowincji, po wysłuchaniu zdania swoich asystentów i po zawarciu umowy z ich wyższym przełożonym.

§ 2 W umowie należy zaznaczyć, że zgodnie z Konstytucjami, brat przyjęty do pracy w kustodii „dopóki w niej przebywa, w niej korzysta ze swych praw, zatem jego prawa w rodzimej prowincji lub kustodii są zawieszony”.

§ 3 Umowa nie powinna być zawierana na czas krótszy niż 4 lata.

140. Kustosz prowincjalny mający zamiar przebywać ponad miesiąc poza terytorium podległym jego jurysdykcji, powinien zawiadomić o tym prowincjała (K 167, St. gen. 162 § 2).

141. W razie wakansu urzędu kustosa, rządy w kustodii sprawuje jego wikariusz do najbliższej zwyczajnej kapituły kustodialnej. W wypadku wakansu któregoś z asystentów wyboru dokonuje się według przepisów Konstytucji (nr 163 § 1).

142. Kustodia powinna posiadać własne statuty, uchwalane przez kapitułę kustodialną, a potwierdzone przez kapitułę prowincjalną, z zachowaniem Konstytucji (nr 22 § 3).

143. Zasady otwierania i prowadzenia domów formacji zakonnej na wszystkich szczeblach określają przepisy statutów kustodialnych.

144. Kustodia powinna posiadać program wychowania zatwierdzony przez kapitułę kustodii.

145. Kwotę wydatków, dla dokonania których gwardian potrzebuje zgody kapituły klasztornej albo zgody kapituły i kustosa z radą; kustosz zgody swej rady, zgody rady i prowincjała oraz jego rady, ustala kapituła zwyczajna kustodii.

146 § 1 Kustodię wizytuje prowincjał i składa sprawozdanie na kapitule prowincjalnej.

§ 2 Również kustosz prowincjalny ma wizytować kustodię przynajmniej raz w czasie swej kadencji.

Z wizytacji składa sprawozdanie na kapitule prowincjalnej zwyczajnej i na kapitule kustodii.

147. Kustosz prowincjalny powinien otrzymać zgodę prowincjała i jego rady w podejmowaniu ważniejszych decyzji, takich jak: zwoływanie kapituły kustodialnej nadzwyczajnej, transfiliacje, otwarcie lub zamknięcie domu (tak filialnego jak i erygowanego kanonicznie), przyjmowanie nowych parafii, odwoływanie się do ministra generalnego z prośbą o dyspensy, poważniejsze wydatki,

pożyczki lub alienacje, które przewyższają kwoty określone przez kapitułę kustodialną.

Delegatura prowincjalna

148 § 1. Delegatura prowincjalna jako struktura Prowincji o charakterze przejściowym jest związkiem klasztorów, które znajdują się na tym samym terytorium poza granicami Polski. Podstawę działania delegatury określają Statuty Generalne nr 10 oraz niniejsze Statuty.

§ 2. Przełożonym wyższym delegatury jest Prowincjał.

§ 3. Delegat podejmuje decyzje o charakterze administracyjnym w granicach ustalonych przez Prowincjała z Radą.

§ 4. Delegat posiada swoją Radę (St. Gen. 10 § 2 d).

149. Delegat w imieniu Prowincjała reprezentuje wspólnoty i braci delegatury wobec osób i instytucji kościelnych oraz państwowych.

150. Delegat utrzymuje systematyczny kontakt z Prowincjałem w sprawach dotyczących funkcjonowania delegatury i raz w roku przesyła do Kurii Prowincjalnej pisemne sprawozdanie z działalności delegatury.

151. Delegat prowincjalny koordynuje działalność braci i wspólnot delegatury. W tym celu:

§ 1. Odwiedza wspólnoty oraz podejmuje działania dla utrzymania łączności pomiędzy wszystkimi braćmi delegatury.

§ 2. Przynajmniej 2 razy w roku organizuje wspólne spotkania wszystkich braci celem wspomagania życia braterskiego, programowania działań i na ile to możliwe, formacji permanentnej oraz innych pożytecznych inicjatyw.

§ 3. Spotyka się ze swoją Radą przynajmniej raz na 3 miesiące.

§ 4. We współpracy z Radą przygotowuje roczny program działalności duszpasterskiej, formacyjnej i powołaniowej delegatury oraz przedstawia Prowincjałowi projekty dotyczące delegatury, szczególnie te wskazane przez zebranie braci.

§ 5. Czuwa nad życiem duchowym braci i wspólnot. Troszczy się o udział braci w corocznych rekolekcjach i udziela pozwoleń na rekolekcje indywidualne braci.

§ 6. Udziela pozwoleń na wyjazdy za granicę a także koordynuje wyjazdy na urlopy.

§ 7. Po zasięgnięciu opinii swojej Rady przedstawia Prowincjałowi propozycję zmian personalnych w klasztorach oraz obowiązków w ramach delegatury.

152. Inne obowiązki Delegata prowincjalnego określa Prowincjał w piśmie nominacyjnym.

153. Delegat prowincjalny odpowiada za dzieło powołań w delegaturze. W tym celu wyznaczy jednego brata na promotora powołań.

154. Delegat podejmuje starania o stworzenie odpowiedniego miejsca służącego formacji początkowej.

155. Po wysłuchaniu opinii swojej Rady przyjmuje kandydatów do prenowicjatu, natomiast celem dopuszczenia do nowicjatu, ślubów i święceń przesyła relacje wychowawców razem z własną opinią Prowincjałowi, do którego należy właściwa decyzja.

156. Delegat sprawuje opiekę nad alumnami studium na terytorium delegatury.

157. Delegat posiada stałą delegację do przyjmowania profesji zakonnej z prawem subdelegacji.

158. Delegat jest odpowiedzialny za prowadzenie wspólnej ekonomii w delegaturze. W tym celu może zaproponować Prowincjałowi brata do zatwierdzenia na ekonoma delegatury.

159. § 1. Delegat ma prawo kontrolowania administracji ekonomicznej poszczególnych domów delegatury, a przynajmniej raz w roku ma obowiązek kontroli ksiąg prowadzonych w klasztorze i parafii.

§ 2. Jest odpowiedzialny za prowadzenie archiwum delegatury.

160. Delegat po otrzymaniu zgody swej Rady może dać pozwolenie na wydatki do sumy określonej przez Prowincjała w dekrete nominacyjnym. Według tych samych zasad wyraża również zgodę na prośby braci odnośnie do nabywania przedmiotów osobistego użytku.

Statuty Prowincji Św. Antoniego i Bł. Jakuba Strzemię w obecnej wersji zostały zatwierdzone przez Ministra generalnego Br. Marco Tascę wraz z Definitorium generalnym, pismem nr 505/16 z dnia 2 lipca 2016 r. zgodnie z przepisami Konstytucji Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych (22 § 3).